P

GŁOS KALISKI

Cena numeru 3 zł.

PISMO POLSKIEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK IV. SOBOTA 13 LISTOPADA 1948 ROKU. Nr 311 (1256)

Walki w Salonikach

Rząd Sophulisa podał się do dymisji. – Wojska Markosa odnoszą nowe wspaniałe sukcesy

PARYŻ (PAP). Agencja France Presse donosi z Aten, że w piątek o godz. 12.30 **premier Sophulis podał się do dymisji wraz z ministrami swego rządu.**

Oznajmił on dziennikarzom, że misję utworzenia nowego rządu powinien otrzymać przywódca większości parlamentarnej, tj. Tsaldaris.

Tsaldaris bawi jeszcze w Paryżu, gdzie reprezentuje rząd ateński na sesji ONZ.

PARYŻ (PAP). **Zgodnie z doniesieniem agencji Elefteri Ellada, w Salonikach doszło do walki między wojskami faszystowskimi a powstańcami. Szczególnie zacięte utarczki miały miejsce w dzielnicy Tumba.**

Z innych stron Grecji donoszą o dalszych sukcesach armii demokratycznej. W okolicy miejscowości Avista w centralnej Macedonii oddziały demokratyczne rozbiły całkowicie wojska faszystowskie, zdobywając duże ilości sprzętu wojennego.

W okolicy Lerinu armia demokratyczna wysadziła w powietrze kilku samochodów ciężarowych, wiozących broń oddziałom faszystowskim.

PARYŻ (PAP). Agencja „Elefteri Ellada" stwierdza, że po stratach, jakie poniosły wojska rządu ateńskiego w górach Smolikas — Grammos oraz Vici daje się zauważyć pogłębiający się z każdym dniem kryzys i demoralizacja wśród żołnierzy monarchistycznych. Żołnierze ci zdają sobie coraz dokładniej sprawę, że przelewają krew napróżno, walcząc o interesy obcych imperialistów. **Mnożą się wypadki dezercji i przechodzenia żołnierzy wojsk ateńskich na stronę armii demokratycznej. Częstym zjawiskiem są również bunty w szeregach wojsk monarchistycznych.**

Agencja „Elefteri Ellada" donosi także, że minister spraw wojskowych rządu ateńskiego zwrócił się do misji amerykańskiej z prośbą o przyznanie dalszych kredytów na uzbrojenie i na zwiększenie żołdu wojsk monarchistycznych.

Projekt Statutu

Zjednoczonej Partii Klasy Robotniczej

Dziś w numerze

Wielka bitwa pod Nankinem

Milion żołnierzy bierze udział w walce o Suczou – ostatni punkt oporu Czang-Kai-Szeka przed stolicą Chin

NOWY JORK (PAP). — W Nankinie, Szanghaju i w całej dolinie rzeki Yang-Tsee wprowadzony został stan oblężenia, a w Szanghaju i Nankinie również obowiązuje godzina policyjna.

Decydująca bitwa toczy się w odległości zaledwie 150 kilometrów od Nankinu. Bierze w niej udział, według doniesień agencji amerykańskich, około miliona żołnierzy. Bezpośrednim celem ofensywy armii ludowej jest miasto Suczou, którego zdobycie toruje drogę do Nankinu. Jak wynika z ostatnich wiadomości, oddziały wojsk ludowych przełamały opór armii Czang-Kai-Szeka pod Suczou i otaczają miasto.

Gen. CZU-TEH
naczelny dowódca chińskiej armii ludowej

Dowódca naczelny chińskiej armii ludowej generał Czu-Teh w nadanej przez radio odezwie oświadczył, że **„chwila wyzwolenia całych Chin zbliża się coraz bardziej".**

W Nankinie i Szanghaju trwa w dalszym ciągu nieprawdopodobny chaos administracyjny i rozruchy głodowe. W Szanghaju cudzoziemcy oblegają wszystkie stacje kolejowe. Ewakuacja obcokrajowców **rozpoczęła się również z Tien-Tsinu. Baza morska USA w Chinach przepełniona jest ewakuowanymi cudzoziemcami.**

MOSKWA (PAP). — Korespondent agencji Tass donosi z Nankinu, że sytuacja gospodarcza w Chinach pogarsza się z dnia na dzień. Obserwuje się tam nieustanny wzrost cen przy jednoczesnym braku artykułów spożywczych, zwłaszcza ryżu. W Nankinie i innych miastach głodna ludność atakuje sklepy spożywcze.

LONDYN (PAP). Agencja Reutera donosi, że **potężna armia chińskich wojsk ludowych, licząca około 500 tysięcy żołnierzy, koncentruje się na północy od stolicy Chin kuomintangowskich — Nankinu.** Rzecznik rządu Czang-Kai-Szeka, gen. Teng-Wen-Yi, przyznał, że **wojska kuomintangowskie, znajdujące się w tym rejonie, są znacznie słabsze i że rząd musiał wysłać posiłki.**

Oświadczenie Rządu Polskiego

w sprawie przekazania Niemcom Zagłębia Ruhry

WARSZAWA (PAP). — W odpowiedzi na pytanie korespondenta zagranicznego w sprawie przekazania Niemcom administracji przemysłu Zagłębia Ruhry **rzecznik rządu polskiego oświadczył na konferencji prasowej w Warszawie w dniu 12 bm., iż Polska ostrzegała w swoim czasie przed takim rozwojem sprawy Ruhry.**

Biorąc udział w konferencji ośmiu ministrów spraw zagranicznych w Warszawie **Polska** wraz z innymi uczestnikami tej konferencji **wskazała w deklaracji warszawskiej jedynie słuszne i sprawiedliwe rozwiązanie tej sprawy.**

Rzecznik rządu dodał, iż obecnie może jedynie przyłączyć się do oświadczenia prezydenta Auriola. Jak wiadomo, w związku z decyzją przekazania przemysłu Ruhry Niemcom prez. Auriol oświadczył, **iż stanowi to zdradę polityczną, militarną i moralną interesów Francji.**

Strajk powszechny w Bizonii

objął dziesięć milionów robotników niemieckich

BERLIN (PAP). **Od północy z czwartku na piątek trwa w Bizonii 24-godzinny strajk powszechny na znak protestu przeciwko drożyźnie i pogarszającym się warunkom bytu klasy robotniczej.**

Według pobieżnych obliczeń, dokonanych w piątek rano przez kierownictwo niemieckich związków zawodowych w strefie brytyjskiej, **w strajku bierze udział około 10 milionów ludzi.**

Przewodniczący rady związków zawodowych w strefie brytyjskiej — Boeckler — stwierdził, **że strajk jest następstwem bezwzględnej polityki kapitalistów w Niemczech zachodnich. Polityka ta zmierza do tego, by drogą śrubowania cen wzwyż otrzymać nieusprawiedliwione zyski z reformy walutowej.**

W Zagłębiu Ruhry, gdzie dano sygnał do rozpoczęcia strajku, wszelka praca ustała już od godziny 22-ej w czwartek.

O północy we wszystkich miastach Bizonii stanęły tramwaje. W piątek rano nie ukazały się dzienniki. W większości miast do strajku przyłączyli się pracownicy poczty. W dolnej Saksonii zastrajkowało 1,2 miliona pracowników. Z Hannoweru donoszą, że punktualnie o północy przerwano pracę we wszystkich przedsiębiorstwach.

Ogólnokrajowy Komitet Współzawodnictwa Pracy

WARSZAWA. (PAP). Dnia 12 bm. w gmachu KCZZ odbyła się narada, na której ukonstytuowano **ogólnokrajowy Centralny Komitet Współzawodnictwa Pracy.**

Na czele Centralnego Komitetu Współzawodnictwa Pracy stanął przewodniczący KCZZ pos. Kazimierz Witaszewski. Zastępcą przewodniczącego został wiceminister Przemysłu i Handlu Eugeniusz Szyr.

Krwawe starcia w Paryżu

Policja Mocha zmasakrowała tłumy demonstrantów nawołujących do walki z podżegaczami wojennymi

MOSKWA (PAP). — Korespondent Tassa z Paryża podaje szczegóły krwawych zajść, które miały miejsce 11 listopada br. na Polach Elizejskich. Jak wiadomo, z okazji 30 rocznicy zakończenia pierwszej wojny światowej b. uczestnicy wojny zorganizowali demonstrację pod hasłem „walki o pokój". Na ich apel, stawili się członkowie organizacji „wolnych strzelców", partyzantów, przedstawicielki kobiet francuskich, delegaci organizacji b. więźniów obozów koncentracyjnych, bojownicy o wolność ojczyzny oraz członkowie związków zawodowych.

Gdy szeregi demonstrantów, na czele których kroczyli b. kombatanci dwóch wojen światowych, zbliżały się do Łuku Triumfalnego, napotkały na bariery i zwarte oddziały policji. Nie bacząc na to, pochód usiłował kontynuować swój marsz, lecz policja otworzyła ogień i rozpoczęła krwawą masakrę.

W wielu punktach w okolicy Pól Elizejskich demonstranci, broniąc się przed zaciekłymi atakami, **utworzyli barykady,** obrzucając policję kamieniami. Walka trwała kilka godzin. Jest wielu zabitych i rannych, w tej liczbie kilka kobiet.

Wielu demonstrantów aresztowano, m. in. posłów Zgromadzenia Narodowego — Villona i Villiera, którzy w czasie walki zostali ciężko ranni.

Włókniarze radzieccy ślą włókniarzom polskim braterskie podziękowania i pozdrowienia

Zarząd Główny Zw. Prac. Przem. Włókienniczego w Polsce, z siedzibą w Łodzi otrzymał następujący telegram:

„Komitet Centralny Pracowników Przemysłu Włókienniczego ZSRR dziękuje w imieniu milionowej rzeszy włókniarzy radzieckich polskim włókniarzom za braterskie pozdrowienia z okazji 31 rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej. Życzymy Wam i przez Wasze pośrednictwo całemu Narodowi Polskiemu jeszcze większych sukcesów na polu budownictwa Polski Demokratycznej, dalszego powiększenia dobrobytu pracujących i nacjonalnej niepodległości Waszego kraju.

Dalsza przyjaźń Związków Zawodowych ZSRR i demokratycznej Polski umocni jedność szeregów międzynarodowego ruchu związkowego i jego kierującego sztabu Światowej Federacji Związków Zawodowych w walce o pokój przeciw podżegaczom wojennym".

NONNA MURAWIOWA
Przewodnicząca Związku Zaw. Włókniarzy.

Wyrok na japońskich zbrodniarzy wojennych

Siedmiu generałów i ministrów zawiśnie na szubienicy — osiemnastu skazano na dożywotnie i długoletnie więzienie

LONDYN (PAP). Agencja Reutera donosi z Tokio, że Międzynarodowy Trybunał Wojenny, składający się z przedstawicieli 11 narodów, wydał wyrok w sprawie 25 czołowych japońskich zbrodniarzy wojennych. 7 spośród nich skazano na śmierć przez powieszenie, 16 — na dożywotnie więzienie, jednego na więzienie na lat 20 i jednego na 7 lat więzienia. Ciążyły na nich oskarżenia o przygotowanie i prowadzenie wojny agresywnej przeciwko Chinom, Związkowi Radzieckiemu, Stanom Zjednoczonym, Brytyjskiej Wspólnoty Narodów, Holandii i innym krajom, jak również o akty okrucieństwa w stosunku do ludności cywilnej i do jeńców wojennych.

Jako ponoszący szczególną odpowiedzialność za zbrodnie przeciwko pokojowi i przeciwko ludzkości skazani zostali na śmierć przez powieszenie gen. Kenji Doihara — b. dowódca wojsk japońskich w Mandżurii i Singapore, Koki Hirota — b. minister spraw zagranicznych, gen. Seishiro Itagaki — b. minister i dowódca armii w Singapore, gen. Iwane Matsui — b. dowódca armii japońskiej w Chinach centralnych, założyciel „Towarzystwa Wielkiej Azji Wschodniej", gen. Akira Muto — b. szef sztabu na Filipinach, gen. Heitaro Kimura — oskarżony o akty agresji i o okrucieństwa, Hideki Tojo — który został mianowany premierem Japonii na 2 miesiące przed atakiem na Pearl Harbour. Pozostali oskarżeni rekrutują się również z kierowniczych kół wojskowych i politycznych.

Gen. Mac Arthur oświadczył, że naradzi się z członkami alianckiej Rady Kontroli w Tokio i z szefami sojuszniczych misji dyplomatycznych w sprawie podań o łaskę, które będą przyjmowane do dnia 19 listopada.

Krajowa odprawa Ligi Kobiet

WARSZAWA (PAP). W drugim dniu obrad krajowej odprawy Ligi Kobiet trwała dyskusja nad referatami. W dyskusji wzięły udział 44 delegatki, ujawniając duży wzrost świadomości politycznej i społecznej oraz głębokie zrozumienie zadań, jakie na nowym etapie rozwoju Polski Ludowej stoją przed działaczkami Ligi. Dyskutantki zgłosiły szereg cennych wniosków, zmierzających do **usprawnienia organizacji pracy, do poszerzenia i pogłębienia działalności szkoleniowej i uświadamiającej. Dyskusja wykazała, że kobieta polska czuje się pełnowartościowym i odpowiedzialnym gospodarzem kraju.**

W kilku wierszach

Bawiący obecnie w Paryżu minister obrony USA James Forrestal odbył konferencję z francuskim ministrem obrony narodowej Paul Ramadierem. W piątek minister Forrestal wyjechał do Londynu.

* * *

W Kairze urzędowo podano do wiadomości, że wojska egipskie zaatakowały oddziały żydowskie, oblegające miasto Faluja, położone na północ od Gazy, w Palestynie południowej.

* * *

Korespondent dyplomatyczny „Daily Telegraph" donosi, że gubernator Cypru, lord Winster, podał się do dymisji.

* * *

W dniu 10 bm. wieczorem przeszła nad Sopotem i okolicą silna burza, połączona z błyskawicami, grzmotami i gradem.

* * *

Agencja France Presse donosi z Hamburga, że Alojzy Hitler, przyrodni brat Adolfa Hitlera, otrzymał oficjalne zezwolenie na zmianę swego „zbyt znanego" nazwiska. Odtąd nazywać się on będzie Hans Iller.

Proces kolaboracjonistów

z „Kuriera Częstochowskiego"

CZĘSTOCHOWA (PAP). Na toczącym się tutaj procesie kolaboracjonistów prasowych z „Kuriera Częstochowskiego" biegły red. Jacek Wołowski stwierdził: **„mimo, że sytuacja materialna dziennikarzy była rozpaczliwa, to jednak nieliczne tylko jednostki wstąpiły na służbę okupanta".**

Biegły stwierdza, że już w r. 1939 pojawia się określenie „szmatławiec", a trzem dziennikarzom, którzy zgłosili się do pracy w „Nowym Kurierze Warszawskim" koledzy nie chcieli podawać na przywitanie ręki. Jeśli chodzi o ocenę zawodową prac „szmatławca" to **dziennikarze — stwierdza biegły — najbardziej obawiali się „Kuriera Częstochowskiego" wraz z „Dodatkiem Katolickim" i tygodnika „7 Dni" Pisma te, stwarzające pozory, iż są aprobowane przez kler katolicki, konsekwentnie dążyły do rozbicia i osłabienia wszelkich odruchów patriotyzmu oraz wtórując antyradzieckiej nagonce hitlerowskiej, urabiały wśród społeczeństwa polskiego wrogie nastroje do ZSRR.**

Św. Furmańczyk, szef wywiadu AK, przedstawił sądowi sprawę wielokrotnych zamachów na oskarżonego Homana. Dochodzenie przeprowadzone przez wywiad wojskowy AK ustaliło bezsprzecznie, że **działalność oskarżonego w redakcji pokrywała się całkowicie z wytycznymi propagandy goebbelsowskiej. Jednocześnie oskarżony przebywając często w drukarni, uniemożliwiał członkom organizacji podziemnych wykonywanie nielegalnych druków i fałszywych dokumentów.** Homan podejrzewał, że takie nielegalne roboty są wykonywane w drukarni i usiłował wpaść na trop tej akcji.

Wstrzymanie orzeczeń sądowych i postępowania egzekucyjnego

w stosunku do prywatnych zobowiązań przedwojennych

WARSZAWA (PAP). Stojąc na straży praw Polski Ludowej, a tym samym strzegąc dobra społecznego oraz interesów warstw pracujących Ministerstwo Sprawiedliwości wydało w dniu 7 października 1948 r. **zalecenie, ażeby w sprawach, wynikających z przedwojennych zobowiązań prywatno-prawnych sądy wstrzymały się z ich rozpoznawaniem do czasu ostatecznego uregulowania zagadnienia na drodze ustawowej. Równocześnie w sprawach, rozstrzygniętych wyrokami, stosownie do tego zalecenia winno nastąpić natychmiastowe wstrzymanie wszelkich czynności egzekucyjnych.**

Wydając powyższe zalecenie, Ministerstwo Sprawiedliwości oparło się na następujących przesłankach:

W ciągu ostatnich miesięcy elementy kapitalistyczne kierowały do sądów liczne sprawy na tle przedwojennych zobowiązań prawno-prywatnych, domagając się od sądu wysokiego przerachowania tych zobowiązań, aby w ten sposób bogacić się kosztem warstw pracujących, przede wszystkim zaś kosztem mało- i średniorolnego chłopa.

W braku ustawowego dotychczas uregulowania tych zagadnień **zdarzało się, że poszczególne sądy wydawały wyroki w oparciu o różne podstawy prawne i faktyczne, co powodowało zamieszanie i niepewność w zakresie tych spraw. Były więc wyroki, stosujące zasadę nominalizmu, tj. zasądzające jeden złoty za jeden złoty zobowiązania przedwojennego, ale w większości wypadków zapadały wyroki, stosujące zasadę przerachowania-waloryzacji, biorąc za podstawę najrozmaitsze mnożniki, zaczynając od 10, dochodząc aż do 300.**

Ta rozbieżna praktyka nie mogła być utrzymana. Wyroki sądów, które stosowały zasady waloryzacji, odpowiadały często interesom bogaczy wiejskich i innych elementów kapitalistycznych, a godziły w interesy dłużników rekrutujących się z reguły z warstw pracujących, szczególnie zaś z mało- i średniorolnych chłopów.

Dlatego też Ministerstwo Sprawiedliwości, stojąc na stanowisku że **sądy winny bezwzględnie stanąć w obronie interesów mas pracujących, wydało zalecenie natychmiastowego wstrzymania orzeczeń sądowych i postępowania egzekucyjnego w stosunku do zobowiązań przedwojennych, do czasu ostatecznego ustawowego uregulowania tej sprawy.** Nadmienić bowiem należy, iż ostateczne ustawowe uregulowanie zagadnień, związanych z przedwojennymi zobowiązaniami prywatno-prawnymi, znajduje się w toku opracowania.

Walki w Korei Południowej

MOSKWA (PAP). — Radio Phenian donosi, iż oddziały wojskowe, które wystąpiły przeciwko marionetkowemu rządowi Korei południowej, kontynuują swą akcję w prowincji Oenlado i Kensando. Dnia 8 bm. w górzystych okręgach Iosi **doszło do poważnych starć między partyzantami a oddziałami rządowymi.**

Walki toczą się również w okolicach Sunczon. Uzbrojona ludność wraz z oddziałami powstańców rozgromiła oddziały policji w mieście powiatowym Goczanczun i ukryła się w górach. W pobliżu miasta Taigo w prowincji Kensade powstańcy stoczyli walkę z oddziałami rządowymi.

Radio Phenian podkreśla, że **walka przeciwko rządowi zdrajców narodu przybiera coraz bardziej na sile.**

ś. † p.

BENEDYKT BORNSTEIN

doktór filozofii, profesor zwyczajny ontologii Uniwersytetu Łódzkiego, członek czynny Łódzkiego Towarzystwa Naukowego, ur. dnia 31 stycznia 1880 roku w Warszawie, zmarł dnia 10 listopada 1948 roku w Łodzi.

Wyprowadzenie zwłok z kaplicy Kliniki Uniwersyteckiej przy ul. dr. Sterlinga 1-3 na Stary Cmentarz Ewangelicki nastąpi w sobotę dnia 13 bm. o godzinie 12, o czym zawiadamiają !

REKTOR, SENAT I RADA WYDZIAŁU HUMANISTYCZNEGO UNIWERSYTETU ŁÓDZKIEGO

Jerzy Korwin 84)

Zabójstwo Waldemara Glücka

Łódź, 12 lipca 1936 r.

Nigdy nie przypuściłabym coś podobnego. Waldemar starał mi się najpierw przypodobać identycznie w ten sam sposób jak wtedy, gdy wyczuł, że chciałam go kupić dla siebie za jego urodę i niewątpliwe zdolności. Zaproponował nawet wspólne przepędzenie nocy. Napełnił mnie niesłychanym zdumieniem. Pił koniak i bez przerwy wypowiadał aluzje, które budziły tylko we mnie niesmak. Rozmiłowałam się już w czym innym, nic mnie więc jego aluzje nie obeszły. Sądził inaczej, czy może fałszywie zrozumiał trudne do utajenia błyski śmiechu w moich oczach. Wziął widocznie za rozradowanie, dość, że nie czekał zbyt długo i bezczelnie strzelił z największego kiedyś swego kalibru. Obiecywał niespodzianki, o jakich nie mam pojęcia. Zawsze czynił to samo i zaciekawiał. Istotnie, rzadko kiedy zawodził. I o co mu poszło, kto mógłby się nawet domyśleć? Chciał nabyć ode mnie znaczną część akcji. Skąd on miał pieniądze? Oczywiście odmówiłam, uczuł się dotknięty. Spojrzał na mnie bardzo bystro i zapytał:

— Czyżbyś chciała wrócić do fabryki?

Mimowoli poddał mi doskonałą myśl. Praca najdokładniej zabija każdą samotność. studiowanie książek nie jest praca dla kobiety takiej, jak ja. Pochodzę z rodziny pionierów, którzy stawiali pierwszy przemysł w Łodzi. Jakże byłam głupia, oddając w ręce przybłędy losy całej fabryki. Jutro, a może nawet dzisiaj zabiorę się do zgłębienia ksiąg i korespondencji. Muszę uczynić to w taki sposób, aby Waldemar ni czego się nie domyślił. To będzie najlepsza zemsta za jego zdradę, może nawet więcej niż zemsta, początek unicestwienia. Nie chcę już więcej kapitulować.

Łódź, tego samego dnia popołudniu.

Waldemar jest doskonałym administratorem fabryki, podniósł zyski o całe 12 procent, co jest niemałym osiągnięciem. Sprowadził najnowsze maszyny i umie, jak nikt przed nim w naszej firmie wykorzystać pracę człowieka. Staje się niebezpieczny. Czuję, że powziął zamiar całkowitego opanowania moich zakładów. Moich, nie jego! Nic nie miał, gdy go do nich wprowadziłam, a dzisiaj jest już właścicielem 20 proc. wszystkich akcji. Przez pięć lat piękne osiągnięcie! Skąd jednak zdobył na to pieniądze? Ze swej wysokiej wprawdzie, ale niemniej zbyt skromnej pensji dyrektorskiej nie mógł tyle odłożyć, aby starczyło na ich zakup. Coś się za tym kryje i, o ile zdołałam już poznać Waldemara, niewątpliwie coś nieuczciwego. Zaczyna mnie to w najwyższym stopniu niepokoić, dałam mu lekkomyślnie doskonałą sposobność i napewno wykorzystał ją bardzo umiejętnie. Jestem przecież właścicielką 60 proc. wszystkich akcji i jeśli ja sama nie zajmowałam się zakładami, nikt inny nie mógł go skontrolować. Pozostali drobni akcjonariusze byli szczęśliwi, jeżeli nic nie robiąc otrzymywali swoją dywidendę, a była teraz większa niż dawniej. Szczwany lis, ach, jaki szczwany lis jest z tego Waldemara!

Łódź, 13 lipca 1936 r.

Przyjechałam do miasta, aby przerwać swe dobrowolne osamotnienie i z powrotem odzyskać prawo do szczęścia. Myślałam jednak o sobie, jako kobiecie, gdy tymczasem coraz bardziej pochłania mnie sprawa fabryki. Założył ją dziadek, ze zmiennym powodzeniem, ale zawsze odważnie prowadził ją następnie ojciec, czy poto, aby jego córka straciła ten cały z tak niesłychanym trudem zgromadzony majątek przez histerię i lekkomyślność?

Zdecydowałam się pójść do radcy prawnego naszej firmy, który był zawsze wypróbowanym przyjacielem mojej rodziny. Nie spodziewałam się zbyt przyjemnego przyjęcia, był bowiem przeciwny Waldemarowi, gdy go w swoim kobiecym zaślepieniu forsowałam na stanowisko dyrektora, a już prawdziwą wywołał awanturę, kiedy po osobistym zawodzie rozgoryczona i upokorzona oznajmiłam mu, że wycofuję się z czynnego życia przemysłowego do Grotnik dla studiów nad literaturą i sztuką. Nie mogąc mnie przekonać, powiedział wtedy: wariatka. Teraz widzę, że miał rację.

Pan Ozjasz przyjął mnie z mocno zakłopotaną miną i długo nie mogłam przełamać jego rezerwy, nim zaczął ze mną bardziej szczerze rozmawiać. Wyczułam, że może powiedzieć mi dużo ciekawych rzeczy, choć Waldemar nie zasięgał jego rady i celowo niewątpliwie odsuwał od wpływu na bieg spraw w fabryce. Nie poruszałam na razie żadnych zagadnień związanych z jej istnieniem i rozwojem, czekałam na zapytania, niestety napróżno, pan Ozjasz konsekwentnie unikał tego tematu, choć zawsze bardzo silnie przejmował się losem naszych zakładów włókienniczych. Widząc wreszcie, że taktyka moja nie odnosi pożądanych rezultatów, oświadczyłam mu sama:

— Wracam do firmy.

Spojrzał na mnie w ten sposób, jakby spodziewał się tego oświadczenia, ale jego twarz nie wyrażała żadnego ożywienia, tym bardziej radosnego, które myślałam w nim wywołać.

— Za późno! — powiedział i posmutniał. Był tak szczery i wyrazisty w tym swoim beinteresownym smutku, że wprawiło mnie to w olbrzymie zdumienie.

— Nie rozumiem pana! — krzyknęłam trochę przerażona — zakłady stoją przecież doskonale, dają większe zyski, niż kiedykolwiek przed tym, posiadają nowe maszyny i co najważniejsze: jeden człowiek może obsłużyć teraz trzydzieści dwa warsztaty. Jaka to kolosalna oszczedność!

PROJEKT STATUTU

Zjednoczonej Partii Klasy Robotniczej

Na wspólnym posiedzeniu KC PPR i CKW PPS dnia 3 listopada zatwierdzono projekt Statutu Zjednoczonej Partii w celu przedstawienia go Kongresowi.

Oba Komitety Centralne postanowiły opublikować projekt Statutu dla umożliwienia członkom obu partii i organizacjom partyjnym omówienia go i ewentualnego złożenia poprawek.

Uwagi i poprawki do projektu statutu przesyłać należy do KC PPR lub CKW PPS dla Komisji Statutowej.

* * *

Zjednoczona Partia jest czołowym, zorganizowanym oddziałem polskiej klasy robotniczej — przodującej siły Narodu Polskiego. Zjednoczona Partia jest najwyższą formą organizacji klasy robotniczej i wyrazicielką interesów ludu pracującego miast i wsi.

Zjednoczona Partia kieruje się w swojej działalności zasadami marksizmu-leninizmu.

Utworzenie Zjednoczonej Partii kładzie kres trwającemu z górą pół wieku rozłamowi w szeregach polskiej klasy robotniczej. Oznacza ono zwycięstwo marksizmu-leninizmu nad reformizmem i nacjonalizmem w polskim ruchu robotniczym.

Powstanie Zjednoczonej Partii wzmaga siły klasy robotniczej i podnosi jej rolę kierowniczą w walce ludu pracującego o umocnienie państwa demokracji ludowej, o ugruntowanie niepodległości Polski, o złamanie oporu sił kapitalistycznych, wspieranych przez obcy imperializm, o zbudowanie socjalizmu.

Zjednoczona Partia stoi na gruncie sojuszu robotniczo-chłopskiego, kieruje walką małorolnych i średniorolnych chłopów z wyzyskiem kapitalistycznym aż do całkowitego jego zniesienia, dąży do stworzenia warunków dla stopniowego i dobrowolnego przechodzenia mas chłopskich na drogę gospodarki socjalistycznej.

Zjednoczona Partia jednoczy inteligencję pracującą z masami ludowymi w dążeniu do ustroju sprawiedliwości społecznej, do upowszechnienia oświaty i kultury oraz rozkwitu nauki i sztuki.

Zjednoczona Partia dąży do wszechstronnego rozwoju młodego pokolenia i zapewnienia młodzieży robotniczej, chłopskiej i inteligenckiej pełnych możliwości nauki i pracy oraz otacza opieką ZMP — przodującą organizację młodego pokolenia.

Zjednoczona Partia dąży do pełnego równouprawnienia kobiet, do udostępnienia kobietom pracy i działalności we wszystkich dziedzinach życia państwowego, gospodarczego i społecznego oraz roztoczenia przez państwo opieki nad matką i dzieckiem.

Zjednoczona Partia współpracuje z partiami obozu demokratycznego dla dobra Polski Ludowej, jej rozwoju i postępu.

Zjednoczona Partia jest spadkobierczynią najlepszych tradycji bojowników narodu polskiego o wolność i postęp społeczny.

Zjednoczona Partia jest spadkobierczynią rewolucyjnych tradycji polskiego ruchu robotniczego, pierwszego Proletariatu, SDKP i L, KPP i lewicowego nurtu PPS.

Zjednoczona Partia opiera swoją działalność na dorobku ideologicznym PPR, która w okresie hitlerowskiej okupacji stanęła na czele walki o wyzwolenie narodowe i społeczne, przygotowała warunki dla objęcia władzy przez masy ludowe pod kierownictwem klasy robotniczej, a po wypędzeniu okupanta przewodziła w walce o ugruntowanie demokracji ludowej, rozbicie sił reakcyjnych i realizację rewolucyjnych przeobrażeń społecznych.

Zjednoczona Partia przejmuje dorobek odrodzonej PPS, która zrywając z reformizmem i nacjonalizmem przedwojennej PPS i nawiązując do najlepszych tradycji lewicowego nurtu PPS i RPPS, stanęła na gruncie jedności klasy robotniczej i wniosła wydatny wkład w walkę z reakcją i w budowę demokracji ludowej w Polsce.

Zjednoczona Partia działa zgodnie z zasadami międzynarodowej solidarności klasy robotniczej i czerpie nauki z bojowych doświadczeń polskiego i międzynarodowego ruchu robotniczego, a zwłaszcza z doświadczeń WKP (b), czołowego oddziału światowego ruchu robotniczego, organizatora i kierownika zwycięskiej Rewolucji i budownictwa socjalistycznego w Związku Radzieckim.

Zjednoczona Partia wiąże nierozerwalnie sprawę utrwalenia niepodległości Polski i jej rozwoju ku socjalizmowi z prowadzoną pod przewodem Związku Radzieckiego walką międzynarodowego obozu demokracji i socjalizmu przeciw imperializmowi i faszyzmowi o pokój, wolność narodów, demokrację i socjalizm.

Zjednoczona Partia stanowi jednolitą, bojową organizację, która czerpie siły ze zwartości swych szeregów, z jedności woli i jedności działania.

W szeregach Zjednoczonej Partii obowiązuje jednakowa dla wszystkich świadoma dyscyplina oraz ofiarna praca dla urzeczywistnienia zadań, stojących przed partią.

Celem Zjednoczonej Partii jest zbudowanie ustroju socjalistycznego, w którym zniesiony zostanie wyzysk człowieka przez człowieka.

I

Członkowie Partii, ich obowiązki i prawa

1. Członkiem Partii jest każdy, kto uznaje zasady programowe Partii, pracuje w jednej z jej organizacji, podporządkowuje się uchwałom Partii i opłaca składki członkowskie.

2. **Obowiązkiem członka Partii jest:**

a) brać czynny udział w życiu politycznym Partii i kraju, walczyć ofiarnie o sprawę ludu pracującego z wyzyskiwaczami, z imperializmem, faszyzmem i reakcją we wszelkich postaciach, wzmacniać solidarność międzynarodową świata pracy, wiernie służyć Polsce Ludowej i sprawie urzeczywistnienia socjalizmu;

b) przeprowadzać w praktyce w swoim środowisku i miejscu pracy politykę Partii, uczestniczyć w zebraniach swego koła partyjnego, wykonywać uchwały władz partyjnych, bezwzględnie przestrzegać dyscypliny partyjnej;

c) nieustannie zacieśniać więź Partii z klasą robotniczą i z całym ludem pracującym, stale dbać o jego potrzeby, wyjaśniać masom bezpartyjnym treść polityki i uchwał Partii, organizować lud do walki o wykonanie zadań, stawianych przez Partię:

d) stale pracować nad podniesieniem poziomu uświadomienia politycznego, opanowywać zasady marksizmu-leninizmu, które winny być drogowskazem w działalności każdego członka Partii;

e) przodować w pracy zawodowej, własnym przykładem pobudzać bezpartyjnych do wzmagania wydajności i dyscypliny pracy, stale podnosić swe kwalifikacje zawodowe, strzec społecznego warsztatu pracy i mienia narodowego.

3. **Członek Partii ma prawo:**

a) wypowiadać się na zebraniach partyjnych lub w partyjnej prasie w sprawach dotyczących Partii;

b) omawiać i krytykować na zebraniach partyjnych pracę każdego działacza partyjnego;

c) brać czynny udział w wyborach i być wybieranym do władz partyjnych;

d) być obecnym na zebraniach partyjnych, które mają powziąć uchwałę dotyczącą oceny jego działalności lub postępowania;

e) zwracać się w każdej sprawie bezpośrednio do instancji partyjnej dowolnego szczebla, aż do KC włącznie.

4. **Zasady przyjmowania członków do Partii są następujące:**

a) przyjmowanie do Partii odbywa się tylko indywidualnie; członkiem Partii może zostać robotnik, chłop małorolny i średniorolny, inteligent i każdy człowiek pracy ideowy, aktywny, cieszący się zaufaniem swego środowiska i oddany sprawie socjalizmu.

Do Partii przyjmuje się osoby w wieku od 18 lat;

b) przyjęcie na członka Partii następuje po przebyciu okresu kandydowania; okres kandydowania jest konieczny w celu wdrożenia kandydata do wypełnienia obowiązków członka Partii, sprawdzenia przez koło partyjne jego oblicza politycznego i moralnego, oraz zapoznania kandydata z linią polityczną i statutem Partii; okres kandydowania trwa 1 rok. W wyjątkowych wypadkach okres kandydowania może być skrócony do 6 miesięcy na podstawie uzasadnionej uchwały koła, zatwierdzonej przez Komitet Powiatowy, K. C.

c) po upływie okresu kandydowania, kandydat składa pisemną deklarację z wnioskiem o przyjęcie w poczet członków Partii, załączając opinie polecające, wystawione przez dwóch członków Partii o conajmniej rocznym stażu partyjnym.

Członkowie KC i ich zastępcy nie udzielają kandydatom do Partii opinii polecającej;

d) sprawa przyjęcia kandydata w poczet członków Partii winna być omawiana i decydowana w jego obecności na ogólnym zebraniu koła partyjnego, po rozpatrzeniu jego pracy i zachowania się w okresie kandydowania; obecność opiniodawców nie jest konieczna; koło podejmuje uchwałę o przyjęciu do Partii, względnie o odroczeniu przyjęcia, lub o skreśleniu z listy kandydatów; uchwała koła o przyjęciu kandydata w poczet członków staje się prawomocna po zatwierdzeniu jej przez Komitet Powiatowy, poczym nowy członek Partii otrzymuje legitymację członkowską;

e) członek Partii, który wydaje opinię o kandydacie, winien go dobrze znać i mieć przeświadczenie, że poleca Partii wartościowego towarzysza; członek Partii, który wydał opinię polecającą lekkomyślnie, lub w złej wierze, odpowiada za to przed Partią.

5. Sposób przyjmowania w poczet kandydatów jest taki sam, jak sposób przyjmowania do Partii spośród kandydatów — a więc przyjmowanie indywidualne, opinie polecające, wystawione przez dwóch członków Partii o co najmniej rocznym stażu, uchwała koła partyjnego o przyjęciu w poczet kandydatów i zatwierdzenie jej przez Komitet Powiatowy.

W wypadku, gdy zgłaszający się o przyjęcie w poczet kandydatów do Partii nie może przedłożyć opinii polecających dwóch członków Partii, uchwałę o jego przyjęciu ma prawo powziąć Komitet Powiatowy.

Po zatwierdzeniu uchwały o przyjęcie w poczet kandydatów, wydaje się kandydatowi legitymację kandydata.

6. Kandydat na członka Partii opłaca składkę partyjną, bierze udział w pracy swego koła na równi z członkami Partii, uczestniczy w jego zebraniach z głosem doradczym; kandydat nie może wybierać, ani być wybierany do władz partyjnych.

7. Członek (kandydat) Partii, który zmienia miejsce pracy albo stałego pobytu, winien o tym zawiadomić sekretarza koła i zgłosić się do koła partyjnego na nowym terenie. Odpowiednie dokumenty partyjne winny być przesłane drogą organizacyjną.

8. Członek Partii może być na mocy uchwały koła przeniesiony w poczet kandydatów. Uchwała ta staje się prawomocna po zatwierdzeniu jej przez Komitet Powiatowy.

9. Członek (kandydat) Partii, który bez poważnych przyczyn nie opłacał w ciągu trzech miesięcy składki partyjnej, przestaje być członkiem (kandydatem) Partii; uchwała w tej sprawie winna być powzięta przez koło i zatwierdzona przez Komitet Powiatowy.

II

Postępowanie w stosunku do członków Partii, którzy pogwałcili dyscyplinę partyjną

10. Członkowie (kandydaci) Partii, którzy łamią dyscyplinę partyjną, naruszają jedność Partii, uchylają się od obowiązków partyjnych, albo plamią swym postępowaniem imię członka Partii, pociągani są do odpowiedzialności partyjnej.

11. Wobec członka (kandydata) Partii, pociągniętego do odpowiedzialności partyjnej, organizacje partyjne stosują następujące kary: upomnienie, naganę, naganę z ostrzeżeniem, czasowe usunięcie z odpowiedzialnej pracy partyjnej, społecznej i zawodowej, wydalenie z Partii.

12. Wydalenie z Partii stosuje się wobec członków, którzy postępują niezgodnie z zasadami programowymi i podstawową linią polityczną Partii, naruszają statut, zajmują dwulicową postawę wobec Partii, popełniają czyny sprzeczne z etyką partyjną w życiu politycznym, czy prywatnym. Wydalenie następuje na mocy uchwały, powziętej na zebraniu koła partyjnego, do którego dany członek (kandydat) należy. Uchwała koła o wydaleniu staje się prawomocna po zatwierdzeniu jej przez Komitet Powiatowy. Wydalonemu odbiera się legitymację partyjną.

Sprawy wymagające dłuższego dochodzenia rozpatruje Komisja Kontroli Partyjnej, która ma prawo podejmowania uchwał o wydaleniu. W szczególnych wypadkach z prawa wydalenia z Partii korzystają również Komitety Powiatowe, Komitety Wojewódzkie i Komitet Centralny. Uchwała o wydaleniu powzięta przez Komitet Powiatowy staje się prawomocna po zatwierdzeniu przez Komitet Wojewódzki.

Wydalenie z Partii jest najwyższą karą partyjną i może być stosowane tylko w wypadkach poważnych przewinień, toteż przy wymierzaniu kar partyjnych należy kierować się pełnym poczuciem odpowiedzialności, po uprzednim dokładnym sprawdzeniu i rozpatrzeniu wysuwanych zarzutów. Komunikat o wydaleniu z Partii winien być podany do wiadomości organizacji partyjnej, do której wydalony należał.

13. Wydalonemu z Partii przysługuje prawo odwołania się do wyższej instancji partyjnej, która powinna zbadać sprawę i w ciągu miesiąca powziąć decyzję, lub skierować odwołanie do Komisji Kontroli Partyjnej.

III

Budowa organizacyjna Partii i demokracja wewnątrzpartyjna

14. Budowa organizacyjna Partii opiera się na zasadach centralizmu demokratycznego:

a) wszystkie kierownicze władze Partii od najniższych do najwyższych są wybierane w sposób demokratyczny;

b) wszystkie władze Partii obowiązane są składać okresowe sprawozdania przed swoimi organizacjami partyjnymi;

c) przestrzeganie dyscypliny partyjnej i podporządkowanie się mniejszości uchwałom większości jest bezwzględnie obowiązujące;

d) uchwały i dyrektywy wyższych władz partyjnych muszą być bezwarunkowo wykonywane przez niższe.

15. Wszystkie organizacje i władze partyjne podejmują samodzielnie uchwały w sprawach swego terenu. Uchwały te nie mogą być sprzeczne z ogólną linią Partii i z uchwałami wyższych władz partyjnych.

16. Organizacje partyjne zbudowane są według następującego podziału:

organizacje wojewódzkie i równorzędne miejskie w Warszawie i Łodzi;

organizacje powiatowe i równorzędne — miejskie w miastach wydzielonych, oraz dzielnicowe w Warszawie i Łodzi,

organizacje gminne i równorzędne miejskie w miastach niewydzielonych, oraz dzielnicowe w miastach wydzielonych,

koła w zakładach pracy, koła terenowe w miejscach zamieszkania i w gromadach.

17. Najwyższą władzą Partii jest Kongres; najwyższą władzą organizacji wojewódzkich powiatowych, miejskich, dzielnicowych, gminnych jest Konferencja partyjna — wojewódzka, powiatowa, miejska, dzielnicowa, gminna. Najwyższą władzą koła partyjnego jest ogólne zebranie członków koła.

18. Kongres, Konferencja partyjna, ogólne zebranie członków wybierają władze, które kierują bieżącą pracą organizacji partyjnej.

19. Przy wyborach władz partyjnych każdy uczestnik zebrania lub delegat na Kongres względnie na Konferencję ma prawo zgłaszać kandydatury lub występować w sposób uzasadniony przeciw zgłoszonym kandydaturom.

Wybory do władz partyjnych są tajne. Wybrani zostają kandydaci, którzy uzyskali kolejno największą ilość głosów.

20. W celu omówienia ważnych zagadnień pracy partyjnej, Komitety partyjne zwołują narady aktywu partyjnego.

21. Nieskrępowana i twórcza krytyka i samokrytyka, wypływająca z demokracji wewnątrz partyjnej, jest warunkiem rozwoju Partii i świadomej, a nie mechanicznej dyscypliny w jej szeregach.

Demokracja wewnątrzpartyjna zapewnia wszystkim członkom prawo swobodnego i rzeczowego omawiania polityki Partii na zebraniach partyjnych.

Każdemu członkowi Partii przysługuje prawo odwołania się w obronie swego stanowiska do wyższej instancji partyjnej, aż do Kongresu Partyjnego włącznie.

Demokracja wewnętrzna nie może być nadużywana dla celów sprzecznych z interesami Partii i klasy robotniczej, w szczególności nie może być nadużywana dla jakiejkolwiek działalności frakcyjnej.

IV

Naczelne władze partyjne

22. Najwyższą władzą Partii jest Kongres. Zwyczajny Kongres Partii zwoływany jest przez Komitet Centralny raz na trzy lata. Termin Kongresu, miejsce i porządek dzienny ogłasza Komitet Centralny w prasie partyjnej nie później niż dwa miesiące przed dniem otwarcia Kongresu.

Nadzwyczajny Kongres Partii zwołuje się na mocy uchwały Komitetu Centralnego, bądź na żądanie co najmniej 1/2 wojewódzkich Komitetów Partii.

23. W Kongresie biorą udział z głosem decydującym delegaci organizacji partyjnych wybrani na Kongres przez Konferencje partyjne. W Kongresie mogą wziąć udział z głosem doradczym członkowie Partii, zaproszeni przez Komitet Centralny.

24. Kongres jest prawomocny, o ile obecni delegaci są przedstawicielami co najmniej połowy członków Partii. Ordynację wyborczą na Kongres ustala każdorazowo Komitet Centralny zgodnie z zasadami demokracji wewnątrzpartyjnej.

25. Kongres:

a) rozpatruje i zatwierdza sprawozdania Komitetu Centralnego i innych centralnych organów partyjnych,

b) uchwala (albo zmienia) program i statut Partii.

c) ustala linię polityczną i taktykę Partii.

d) wybiera Komitet Centralny, Centralną Komisję Kontroli Partyjnej i Centralną Komisję Rewizyjną, przy czym ustala każdorazowo liczbę członków i ich zastępców w tych organach.

e) może podejmować decyzje w każdej innej sprawie.

26. W okresie między Kongresami, Komitet Centralny zwołuje w razie potrzeby Krajową Konferencję Partyjną, w celu omówienia aktualnych zagadnień polityki Partii. W Konferencji biorą udział delegaci wybrani na Plenarnych zebraniach Komitetów Powiatowych.

27. Ordynację wyborczą na Krajową Konferencję Partyjną ustala każdorazowo Komitet Centralny.

(dokończenie na odwrotnej stronie)

PROJEKT STATUTU
Zjednoczonej Partii Klasy Robotniczej

(Dokończenie)

W okresie między Kongresami najwyższą władzą partyjną jest Komitet Centralny, który kieruje całą pracą Partii.

Komitet Centralny występuje w imieniu Partii na zewnątrz, powołuje instytucje i organa partyjne, kieruje ich działalnością, mianuje redakcje partyjnych organów prasowych, rozporządza kadrami Partii, zarządza majątkiem i kasą partyjną.

Komitet Centralny nadaje kierunek oraz kontroluje działalność członków Partii, zajmujących kierownicze stanowisko o znaczeniu ogólno-krajowym.

Plenarne posiedzenia Komitetu Centralnego odbywają się w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak, niż raz na trzy miesiące.

28. Do kierowania polityczną, bieżącą i organizacyjną działalnością Partii Komitet Centralny wyłania Biuro Polityczne, Sekretariat Partii i Biuro Organizacyjne. Liczebny stan tych organów ustala Komitet Centralny. Komitet Centralny wybiera przewodniczącego i Sekretarza Komitetu Centralnego.

29. Do pracy nad wprowadzeniem w życie uchwał władz partyjnych w poszczególnych dziedzinach, Komitet Centralny powołuje jako organy pomocnicze odpowiednie Wydziały.

30. Komitet Centralny ma prawo odwoływać ze swego składu poszczególnych członków Komitetu Centralnego, o ile nie wywiązują się ze swych obowiązków, oraz powoływać na ich miejsce nowych członków spośród zastępców członków Komitetu Centralnego. Zmiany te nie mogą przekraczać 1/5 składu KC, wybranego przez Kongres.

31. Centralna Komisja Kontroli Partyjnej:

a). czuwa nad czystością szeregów partyjnych i obliczem ideologicznym członków Partii,

b). pociąga do odpowiedzialności partyjnej członków Partii, którzy łamią dyscyplinę partyjną, lub naruszają zasady etyki partyjnej; z ramienia Komitetu Centralnego kontroluje pracę terenowych organizacji partyjnych.

c). Powołuje w porozumieniu z Komitetami Wojewódzkimi Wojewódzkie Komisje Kontroli Partyjnej a w razie potrzeby Powiatowe Komisje Kontroli Partyjnej. Wojewódzkie Komisje Kontroli Partyjnej ściśle współpracują z Komitetami Wojewódzkimi, organizacyjnie zaś podlegają Centralnej Komisji Kontroli Partyjnej.

Centralna Komisja Kontroli Partyjnej pracuje pod kierownictwem Komitetu Centralnego. Komitet Centralny ma prawo na wniosek CKKP dokonać zmiany składu osobowego CKKP w ilości nie przekraczającej 1/3 liczby jej członków.

32. Centralna Komisja Rewizyjna sprawdza działalność aparatu finansowego i gospodarczego Komitetu Centralnego, oraz czuwa nad gospodarką centralnych instytucji partyjnych.

V

Wojewódzkie organizacje partyjne

33. Najwyższą władzą wojewódzkiej organizacji partyjnej jest Konferencja Wojewódzka, a w okresie między Konferencjami — Komitet Wojewódzki. Komitet Wojewódzki działa w myśl uchwał Komitetu Centralnego i pod jego kierownictwem.

34. Konferencję wojewódzką zwołuje Komitet Wojewódzki po uzgodnieniu z Komitetem Centralnym nie rzadziej niż raz na rok. W konferencji biorą udział delegaci, wybrani na Konferencjach Powiatowych i Miejskich według klucza ustalonego przez Komitet Wojewódzki.

35. Konferencja Wojewódzka rozpatruje i zatwierdza sprawozdania Komitetu Wojewódzkiego, omawia najważniejsze zagadnienia pracy partyjnej na terenie województwa, wybiera Komitet Wojewódzki w składzie 29 — 51 członków i 11—15 zastępców, oraz Komisji rewizyjnej w składzie 3 członków i 3 zastępców.

36. Do prowadzenia bieżącej pracy partyjnej Komitet Wojewódzki wyłania Egzekutywę w składzie 11—15 osób, w tym I Sekretarza i 2—4 Sekretarzy, oraz za zgodą Komitetu Centralnego powołuje Wydziały.

Komitet Wojewódzki kieruje całokształtem pracy wojewódzkiej organizacji partyjnej, rozporządza kadrami partyjnymi na terenie swojej organizacji, kieruje redakcją wojewódzkiego partyjnego organu prasowego, zarządza majątkiem i kasą partyjną.

37. Plenarne posiedzenie Komitetu Wojewódzkiego zwołuje się nie rzadziej niż raz na dwa miesiące; posiedzenie Egzekutywy Komitetu Wojewódzkiego nie rzadziej niż raz na tydzień.

VI

Powiatowe organizacje partyjne

38. Najwyższą władzą powiatowej organizacji partyjnej jest Konferencja Powiatowa, a w okresie między Konferencjami — Komitet Powiatowy. Komitet Powiatowy działa w myśl uchwał wyższych władz partyjnych pod kierownictwem Komitetu Wojewódzkiego.

39. Konferencję Powiatową zwołuje Komitet Powiatowy po uzgodnieniu z Komitetem Wojewódzkim nie rzadziej niż raz na rok. W Konferencji biorą udział delegaci, wybrani według klucza, ustalonego przez Komitet Powiatowy w porozumieniu z Komitetem Wojewódzkim.

40. Konferencja Powiatowa rozpatruje i zatwierdza sprawozdania Komitetu Powiatowego, omawia najważniejsze zagadnienia pracy partyjnej na terenie powiatu, wybiera Komitet Powiatowy w składzie 21—33 osób i 10 zastępców, oraz Komisję Rewizyjną w składzie 3 członków i 3 zastępców.

41. Do prowadzenia bieżącej pracy partyjnej Komitet Powiatowy wybiera Egzekutywę w składzie 7—11 osób, w tym pierwszego i drugiego sekretarza, oraz powołuje instruktorów.

42. Komitet Powiatowy kieruje całokształtem pracy powiatowej organizacji partyjnej, rozporządza kadrami partyjnymi na swoim terenie, zarządza majątkiem i kasą partyjną.

43. Plenarne posiedzenie Komitetu Powiatowego zwołuje się nie rzadziej niż raz na miesiąc; posiedzenie Egzekutywy Komitetu Powiatowego nie rzadziej niż raz na tydzień.

VII

Gminne organizacje partyjne

44. Najwyższą władzą gminnej organizacji partyjnej jest konferencja gminna, a w okresie między Konferencjami Komitet Gminny. Komitet Gminny działa w myśl uchwał władz partyjnych pod kierownictwem Komitetu Powiatowego.

45. Konferencję Gminną zwołuje Komitet Gminny w porozumieniu z Komitetem Powiatowym nie rzadziej niż raz do roku; zależnie od liczebności organizacji gminnej w Konferencji biorą udział delegaci kół lub też ogół. członków. Sposób zwołania Konferencji ustala Komitet Gminny w porozumieniu z Komitetem Powiatowym.

46. Konferencja Gminna rozpatruje i zatwierdza sprawozdanie Komitetu Gminnego, omawia najważniejsze zagadnienia pracy partyjnej na terenie gminy i wybiera Komitet Gminny w składzie 7—15 członków.

Komitet Gminny wybiera sekretarza i jego zastępcę, którzy podlegają zatwierdzeniu przez Komitet Powiatowy.

VIII

Miejskie i dzielnicowe organizacje partyjne

47. Organizacje partyjne w miastach wydzielonych posiadają uprawnienia organizacji powiatowych. Organizacje partyjne w miastach niewydzielonych posiadają uprawnienia organizacji gminnych.

48. Organizacje partyjne w większych miastach dzielą się na dzielnicowe organizacje partyjne.

W miastach na prawach wojewódzkich, dzielnicowe organizacje partyjne posiadają uprawnienia organizacji powiatowych.

W innych większych miastach dzielnicowe organizacje partyjne posiadają uprawnienia organizacji gminnych.

IX

Koło partyjne

49. Koło partyjne stanowi podstawowe ogniwo organizacyjne Partii. Każdy członek (kandydat) Partii musi należeć do koła partyjnego. Koło nie może liczyć mniej niż 3 członków Partii.

Członkowie Partii, pracujący w fabrykach, przedsiębiorstwach, kopalniach, urzędach, instytucjach itp. tworzą koła przy zakładach, w których są zatrudnieni.

Członkowie Partii, mieszkający i pracujący na wsi, tworzą koła w obrębie swojej gromady, przedsiębiorstwa lub majątku rolnego, w którym są zatrudnieni.

Członkowie Partii, którzy w liczbie poniżej 3 pracują w małych warsztatach, oraz rozproszeni bądź też nie zatrudnieni w zakładach pracy, tworzą koła terenowe (według ulic, bloków domów itp.)

Zasięg terytorialny kół terenowych określa miejski lub dzielnicowy Komitet partyjny.

50. Koło partyjne jest ogniwem organizacyjnym, które wiąże całą Partię i jej kierownictwo z klasą robotniczą i masami ludowymi.

Za pośrednictwem członków Partii zorganizowanych w kołach, Partia przewodzi ludowi pracującemu w walce o urzeczywistnienie swego programu.

Do zadań koła należy:

a) organizowanie działalności wszystkich członków koła, celem wprowadzenia w życie linii Partii na swoim terenie.

b) uświadomienie bezpartyjnych robotników, chłopów, pracowników umysłowych, o słuszności polityki i haseł Partii, oraz mobilizowanie ich do wykonania zadań, stawianych przez Partię;

c) przewodzenie masom pracującym w walce o wykonanie planów gospodarczych, o wzmożenie wydajności i dyscypliny pracy, o rozwój współzawodnictwa pracy;

d) stała troska o poprawę materialnych i kulturalnych warunków życia mas pracujących, o zaspokojenie ich codziennych potrzeb.

e) tępienie nadużyć, marnotrawstwa i biurokratyzmu na swym terenie pracy;

f) zwalczanie reakcyjnej propagandy, szkodnictwa gospodarczego, oraz wyostrzenie czujności mas ludowych wobec wszelkich działań wrogów klasy robotniczej i Polski Ludowej;

g) dbałość o rozwój i należytą pracę organizacji zawodowej. Rady Zakładowej, miejscowej Spółdzielni i innych organizacji społecznych i gospodarczych;

h) przyjmowanie do Partii nowych członków (kandydatów);

i) praca nad podniesieniem ideologicznego i politycznego uświadomienia członków i kandydatów, oraz nad opanowaniem przez nich zasad marksizmu — leninizmu;

j) piecza nad politycznym, moralnym, zawodowym wychowaniem młodzieży pracującej.

Organizacje partyjne w zakładach produkcyjnych i przedsiębiorstwach (fabrykach, kopalniach, warsztatach i węzłach kolejowych, PNZ i t. p.) kierują społecznym, politycznym i gospodarczym życiem zakładu dla zapewnienia wykonania podstawowych dyrektyw Partii i Rządu.

Organizacje partyjne, nie ingerując bezpośrednio w administrowaniu zakładem, wypowiadają się w sprawie wprowadzenia w życie dyrektyw wyższych organów gospodarczych na terenie zakładu, a w wypadku niezgodności z administracją mają prawo odwołać się do wyższych czynników partyjnych i gospodarczych, co nie wstrzymuje jednak wykonania decyzji administracji. Organizacje partyjne przyjmują czynny udział w opracowaniu i wykonaniu planów gospodarczych i są odpowiedzialne przed Partią za wykonanie planu jak również za warunki materialne i socjalne załogi. Organizacje partyjne wysłuchują na swych zebraniach sprawozdań administracji o wykonaniu planów produkcyjnych i stanie gospodarki zakładu i podejmują uchwały zmierzające do najlepszego wypełnienia zadań zleconych zakładowi przez Partię i Rząd.

Organizacje partyjne ściśle przestrzegają zasady, że jedynym czynnikiem upoważnionym do administrowania zakładem jest dyrekcja.

Organizacje partyjne w Ministerstwach, Województwach, Starostwach, Zarządach miast, Centralnych Zarządach Przemysłu i Zjednoczeniach, Centralach Handlowych i t. p. pracują nad stałym doskonaleniem pracy aparatu administracyjnego, nad wzmocnieniem dyscypliny pracy, zwalczają biurokratyzm i nadużycia, oraz sygnalizują wyższym władzom partyjnym niedomagania pracy swych instytucji. Organizacje partyjne w tych instytucjach nie ponoszą jednak bezpośredniej odpowiedzialności za wykonanie całości zadań, zleconych tym instytucjom przez Partię i Rząd.

51. Koło partyjne nie powinno liczyć więcej niż 50 członków. W zakładach pracy, w których liczba członków jest większa organizację dzieli się na koła oddziałowe (względnie zmianowe), które pracują pod kierownictwem zakładowego Komitetu Partyjnego.

52. Najwyższą władzą koła partyjnego jest zebranie członków koła. Do kierowania pracą partyjną koła liczące do 20 członków wybierają sekretarza i jego zastępcę; koła większe wybierają Egzekutywę w składzie 3—7 osób. Egzekutywa koła wybiera ze swego grona sekretarza i jego zastępcę.

Najwyższą władzą partyjnej organizacji zakładowej, podzielonej na koła oddziałowe, jest zakładowa Konferencja partyjna.

Zależnie od liczebności organizacji zakładowej, w Konferencji biorą udział delegaci kół, bądź też ogół członków. Sposób zwołania Konferencji ustala Komitet Zakładowy w porozumieniu z Komitetem Powiatowym. Konferencja wybiera Komitet Zakładowy w liczbie 9—21 członków. Komitet Zakładowy wybiera ze swego grona Egzekutywę w liczbie 5—11 osób, w tym sekretarza i jego zastępcę.

Wybory władz koła partyjnego, oraz zakładowej organizacji partyjnej winny się odbywać na polecenie wyższej władzy partyjnej nie rzadziej jednak niż raz do roku.

O zależności organizacyjnej Komitetów Zakładowych decyduje KW, a w szczególnie ważnych wypadkach Komitet Centralny.

53. Koło partyjne odbywa systematyczne zebrania, na których podejmuje uchwały, dotyczące pracy koła i poszczególnych jego członków.

Każdy członek koła powinien otrzymywać określone zadanie partyjne. Celem pobudzenia działalności wszystkich członków koła i kontroli ich pracy koła liczące powyżej 20 członków powinny być podzielone na grupy pod kierownictwem dziesiętników, wyznaczonych przez Egzekutywę koła.

X

Przedstawicielstwo Partii w ciałach państwowych i samorządowych

54. Członkowie Partii, piastujący mandaty posłów na Sejm, należą do Klubu Poselskiego Partii i obowiązani są ściśle wykonywać polecenia i uchwały Partii. Klub Poselski na terenie Sejmu pracuje pod kierownictwem Komitetu Centralnego.

55. Członkowie Partii, zasiadający w przedstawicielskich ciałach samorządowych, tworzą Kluby, działające pod kierownictwem odpowiednich Komitetów Partyjnych.

XI

Fundusze Partii

56. Fundusze Partii powstają ze składek członkowskich, danin partyjnych, dochodów z wydawnictw, darów, oraz innych wpływów.

57. Wysokość składek członkowskich, oraz innych świadczeń na rzecz Partii ustala Komitet Centralny. Pobór składek członkowskich przeprowadzają koła partyjne.

XII

Zmiana Statutu

58. Zmiana statutu może nastąpić na mocy uchwały Kongresu, powziętej większością dwóch trzecich głosów.

Kronika Kalisza

KOMU WINSZUJEMY

Sobota, dnia 13 listopada 1948 r.
Dziś: Stanisława

—:0:—

WAŻNIEJSZE TELEFONY

Komenda MO 16-62
Miejskie Pogotowie Ratunkowe i Straż Pożarna 21-77.

—:0:—

DYŻURY APTEK

Dziś dyżuruje apteka mgr. Ptaszyńskiego, Kanonicka 6 tel. 14-87.

Dyżury nocne lekarzy Ubezpieczalni Społecznej tel. 20-14.

—:0:—

TEATR

Dziś o godz. 19.15 komedia muzyczna „Pani Prezesowa". Zniżki ważne.

—:0:—

KINA

Kino „Bałtyk" — film prod. radz. „Uczennica 1-A".

„Wolność" — nowa wersja pierwszego filmu prod. polskiej pt. „Zakazane piosenki"

Kino „Stylowy" — film prod. radz. „Czarodziejski kwiat" Dod. „Święto kwitnącej jabłoni".

Robotnicy na stanowiskach kierowniczych

W Zakładach Przemysłowych H. Cegielskiego w Poznaniu wielu robotników zajmuje już wybitne kierownicze stanowiska i swą sumienną pracą oraz wiedzą fachową wykazuje, że potrafi kierować fabryką wzg. oddziałem.

Z dniem 1 listopada 4 dalsi robotnicy objęli kierownicze stanowiska w Zakładach Cegielskiego. I tak przodownik pracy, dotychczasowy pracownik malarski Fabryki Wagonów Wincenty Matusz mianowany został kierownikiem malarni w fabryce.

Stolarz Wincenty Chypa objął kierownictwo stolarni Fabryki Wagonów, a Adam Augustyniak — kierownictwo rozdzielni pracy warsztatu tokarsko - szkoleniowego.

Dotychczasowy pracownik biura obrachunkowego Stanisław Koralewski mianowany został kierownikiem rozdzielni pracy w wydziale energetycznym.

W rozmowie z nowym kierownikiem rozdzielni pracy warsztatu tokarsko - szkoleniowego ob. Augustyniakiem dowiadujemy się, że rozpoczął on pracę w warsztacie mechanicznym Fabryki Parowozów. Nowe stanowisko sprawiło mu podwójne zadowolenie. Z jednej strony widzi on w swoim awansie realizację postulatów rządu w wysuwaniu na kierownicze stanowiska robotników, z drugiej strony wyróżnienie to jest uznaniem jego pracy i 15-letniego doświadczenia zawodowego.

Racjonalna gospodarka skarbami wód

Melioracje — to ważny problem gospodarczy

Zdawać by się mogło na pierwszy rzut oka, że sprawa zaopatrzenia w wodę, zarówno naszej gospodarki rolnej, jak i przemysłowej oraz miast i wsi nie przedstawia w naszym kraju żadnego problemu. Tak jednak nie jest. Wiele przyczyn składa się na to, że już od wielu lat problem gospodarowania wodą podskórną, zmagazynowaną w glebie, niepokoi umysły czynników odpowiedzialnych za gospodarkę narodową.

Z jednej bowiem strony na skutek katastrofalnego zmniejszenia się w wyniku wojen i rabunku niemieckiego naszych lasów oraz na skutek wypłukiwania próchnicy z gleby, która jest warstwą zbierającą wodę podskórną, zmniejsza się jej zapas, czyli kraj powoli wysycha, z drugiej zaś — wobec rozwoju przemysłu i intensyfikacji gospodarki rolnej wzrasta zapotrzebowanie na wodę. Należy więc również zapasy wody ująć w ramy gospodarki planowej, ponieważ od umiejętnego nią gospodarowania zależą podstawowe gałęzie przemysłu i rolnictwa.

Już przed wojną dyskutowano na ten temat. Jednak poza jałowe dyskusje, nie umiano wyjść. Nie znaleziono żadnego, celowego rozwiązania, ponieważ przy ówczesnym chaosie gospodarczym nie można było takiego celowego rozwiązania znaleźć. Łączy się ono z tylu innymi problemami gospodarczymi, że może być rozwiązane tylko w ramach gospodarki planowej.

Polska Ludowa, dążąca do przekształcenia naszego kraju w państwo o strukturze gospodarczej przemysłowo-rolnej, musiała odrazu przystąpić do pracy nad zreglamentowaniem zapasów wody podskórnej. Potrzebę ujęcia gospodarki wodą podskórną w ramy gospodarki planowej niechaj zilustruje nastepujący przykład. Oto, gdy Ministerstwo Komunikacji pogłębia jakaś rzekę dla usprawnienia komunikacji śródlądowej, to może znaleźć się ono w ostrej kolizji z interesami miejscowego rolnictwa. Ponieważ obniżenie poziomu rzeki może spowodować zbyt wielkie wysuszenie terenu. Gdy w celu wzmocnienia upraw rolnych rolnictwo na pewnym obszarze przeprowadza konieczne dla siebie roboty związane z magazynowaniem wody, może się to odbić na sytuacji miejscowego przemysłu. Sprawa zalesienia kraju również ma wielki wpływ na magazynowanie wody. Jasno stąd wynika konieczność koordynacji i współpracy poszczególnych resortów gospodarczych na „wodnym odcinku".

Dlatego też Polska Ludowa zmierza do planowej gospodarki wodą. Rozpatruje się obecnie zagadnienie koordynacji zużycia wody, między różnymi ministerstwami. Opracowuje się już bilanse wodne, a przede wszystkim w nowym planie sześcioletnim uwzględnia się w szerokim zakresie sprawę melioracji. W ogólnym planie państwowej gospodarki wodnej zadanie melioracji polega na zapobieganiu szkodliwemu działaniu, jakie wywołać może nieopanowany żywioł wodny, oraz na wyzyskaniu przez człowieka jej naturalnych bogactw.

W Polsce przedwojennej nie umiano rozwiązać sprawy melioracji w skali ogólnopaństwowej. Trzeba przyznać, że jest to problem szczególnie trudny ze względu na wiekowe zaniedbanie naszej gospodarki rolnej, oraz na znaczne nawodnienie kraju, kóry posiada dużo rzek, jezior i bagien. Po zakończeniu działań wojennych stan naszych melioracji (obwałowanie rzek, kanały i rowy, dreny i stan regulacji rzek), był opłakany. Były one znacznie zniszczone, co pogłębiało te trudności, jakie są związane z potrzebą przeprowadzenia melioracji na terenie całego kraju. Wobec tego, że melioracje są podstawowym czynnikiem podniesienia i utrzymania wysokiej produkcji rolnej, kraj nasz musi bez względu na istniejące trudności przeprowadzić je w skali ogólnopaństwowej. Wymaga to zainwestowania kwoty ponad 500 miliardów złotych. Do tej sumy astronomicznej, jak na nasze możliwości, dochodzą koszty konserwacji istniejących już urządzeń melioracyjnych, co wymaga rocznego nakładu około 2 miliardów zł. W państwie kapitalistycznym, jakim była Polska przedwrześniowa, wobec ogromu kosztów nie próbowano nawet w sposób zasadniczy rozwiązać istniejących trudności i nie przystąpiono do prac melioracyjnych w szerokim zakresie.

Inaczej jest obecnie.

Państwo mobilizuje wszystkie istniejące siły, niezbędne do przeprowadzenia melioracji w skali ogólnokrajowej. Chłopi, rozumiejąc coraz bardziej korzyści płynące z melioracji, przyczyniają się ze swej strony coraz wydatniej do przeprowadzenia prac melioracyjnych. Ministerstwo Rolnictwa szuka nowych metod pracy. W szerokim zakresie stosuje się już pracę mechaniczną przy użyciu maszyn. Zastosowano do drenowania nowy wynalazek, t. zw. „pług kreci". Krecie drenowanie zaoszczędza około 90 procent robocizny ręcznej, gdyż jeden komplet ciągnika z pługiem przy obsłudze 5-ciu do 6-ciu osób fachowego personelu może wykonać w ciągu 8-miu godzin pracy drenowanie na powierzchni 2—3 ha, na co przy normalnym drenowaniu trzeba zużyć pracę od 120 do 150 robotniko-dniówek przeszkolonych robotników. Ustalono, że stosując w szerokim zakresie „krecie drenowanie" zaoszczędzimy około połowy wyżej wymienionej sumy, przeznaczonej na przeprowadzenie robót melioracyjnych w całym kraju.

Aby jednak przyśpieszyć wykonanie tych prac, muszą pomóc w tej akcji sami rolnicy. Szarwark oraz świadczenia dobrowolne mogą odegrać tutaj doniosłą rolę. To też na uświadomionych rolników, a w pierwszym rzędzie członków naszej Partii, spada obowiązek zachęcania swoich sąsiadów do zakładania spółek wodnych, które przede wszystkim zajmują się konserwacją urządzeń melioracyjnych na swoim terenie. Należy brać pod tym względem przykład chociażby z rolników woj. poznańskiego, gdzie dzięki pracy 800 spółek wodnych zaoszczędzono w roku ubiegłym około 740 mil. złotych. Uświadomienie społeczne i wynikająca stąd ofiarność pomogą rozwiązać i ten trudny problem, jaki stoi przed naszym narodem. K. M.

Półtora miliona członków liczy już ZSCH

Według ostatnich danych Związek Samopomocy Chłopskiej liczy półtora miliona członków.

Dotychczasowy rozwój ZSCh świadczy, że wzrost liczby członków organizacji idzie w parze z walką z elementami reakcyjnymi, z bogaczami i spekulantami wiejskimi. Najlepiej charakteryzuje to rozwój ZSCh na przestrzeni ostatnich 3 lat.

W styczniu 1946 r. ZSCh posiadał zorganizowanych 18.449 kół gromadzkich, 2.554 zarządy gminne oraz 611.972 członków.

W roku następnym liczba członków zwiększyła się, lecz w stopniu nieznacznym. Na dzień 1 stycznia 1947 r. kół gromadzkich było 20.919, zarządów gminnych 3.009 oraz 695 tys. 354 członków.

Natomiast z chwilą oczyszczenia aparatu rolniczego z wrogich Związkowi elementów mikołajczykowskich, szeregi ZSCh zwiększają się znacznie. W styczniu 1948 r. liczba kół gromadzkich wynosi już 25.255, zarządów gminnych 3.058, zaś członków 894.220, czyli o 201 tys. więcej, niż w roku poprzednim.

W roku bież. ZSCh powiększa w dalszym ciągu swoje szeregi. W dniu 31 października rb. liczba kół gromadzkich wzrosła o dalszych 3.535 tak, że ogółem było ich 28.780, zarządów gminnych w tym samym czasie było 3.150 oraz około 1.150.589 członków, czyli o 256.369 członków więcej niż na początku roku.

Obecnie liczba członków ZSCh obliczana jest na około półtora miliona.

We wszystkich powiatach i województwach działają żarządy ZSCh.

Od stycznia rb. ZSCh prowadzi statystykę socjalną swoich członków. Według danych na dzień 31 sierpnia rb. procentowy skład członków przedstawia się następująco:

- bezrolnych — 7,5 proc, posiadających gospodarstwa do 2 ha — 17,5 pr. od 2 ha do 5 ha — 26,3 proc., od 5 do 10 ha — 27,9 proc., od 10 do 20 ha — 11,1 proc., ponad 20 ha — 1,6 proc. oraz innych, jak rzemieślników, chałupników itp. — 8,1 proc.

Jak wynika z tej statystyki, procent bogaczy wiejskich jest stosunkowo niewielki, natomiast trzon Związku stanowią chłopi mało i średniorolni.

Przetarg nieograniczony

Powszechna Spółdzielnia Spożywców w Radomsku, ul. Limanowskiego Nr 43 ogłasza przetarg nieograniczony na przebudowę istniejącego budynku murowanego parterowego z poddaszem na piekarnię mechaniczną w Radomsku, ul. 1 Maja Nr 22.

Oferty pisemne, odpowiadające treści kosztorysu ślepego, należy składać w biurze Spółdzielni w Radomsku, przy ulicy Limanowskiego Nr 43 do dnia 22 listopada 1948 roku do godz. 12-ej w kopertach należycie zamkniętych z napisem „oferta — budowa piekarni".

Otwarcie ofert nastąpi w tym samym dniu o godzinie 15-ej.

Szczegółowe infomacje oraz kosztorysy ślepe otrzymać można w biurze Spółdzielni w Radomsku, ulica Limanowskiego Nr 43.

Powszechna Spółdzielnia Spożywców zastrzega sobie prawo wyboru ofert lub unieważnienia przetargu bez podania powodu.

Ogłoszenia drobne

ŚWIECIDEŁKA choinkowe brokatowane poleca Wytwórnia Wyrobów Szklanych, Łódź, Piotrkowska 112. 121k

SKÓRGUMA
PRODUKCJI PAŃSTWOWEJ
GATUNEK ULEPSZONY
Cena detaliczna 1 kg. zł. 695
Żądać
W Państwowych Sklepach Chemicznych,
Powszechnych Domach Towarowych i Spółdzielniach
Sprzedaż hurtowa we wszystkich oddziałach i pododdziałach Centrali Handlowej Przemysłu Chemicznego
692k

Wydawca: Miejski i Powiatowy Komitet PPR w Kaliszu. Redakcja i Administracja: Kalisz, ul. Marsz. Stalina 17, tel. 10-26. Tel. n[illegible] 11 10. Godziny przyjęć Redaktor Naczelny 18—19. Sekretariat: 10—13 Zakł. [illegible] „Prasa" Łódź. Żwirki 17.

TEATRY

Państwowy Teatr Wojska Polskiego
ul. Jaracza 27

Dziś o godz. 19.15 popularna komedia czeska Jana Drdy pt. „Igraszki z diabłem" w reżyserii Leona Schillera. Zespół tworzą: Fijewska, Życzkowska, Bartosiewicz, Puchniewska, Skwarska, Borowski, Biernacki, Bolkowski, Dejunowicz, Grabowski, Kłosiński, Kozłowski, Lubelski, Łapiński, Łodyński, Ordon, Staszewski, Wojciechowski, Woźniak, Żukowski i słuchacze P. W. S. T. Opracowanie muzyczne Tomasza Kiesewettera i Władysława Raczkowskiego, tańce w układzie Jadwigi Hryniewickiej, dekoracje i kostiumy Otto Axera.

Teatr Kameralny Domu Żołnierza
ul. Daszyńskiego 34

Dziś o godzinie 19.15 przedstawienie „KADET WINSLOW".

Państwowy Teatr Powszechny
ul. 11-go Listopada 21 — tel. 150-36

Dziś i w niedzielę o godz. 19.15 ostatnie 2 razy grana będzie „Nadzieja". W poniedziałek Teatr nieczynny z powodu próby generalnej. We wtorek dnia 16 listopada br. o godzinie 19.15 prapremiera satyry w 5 obrazach I. Erenburga pt. „Lew na placu".

TEATR „SYRENA" Traugutta 1
Dziś o godz. 19.30 „ PANI PREZESOWA"

Teatr „OSA" Zachodnia 43, tel. 140-09.
W dni powszednie o 19,30, w niedziele o 16 i 19.30 komedia muzyczna p. t. „PEPINA". Pracujący 50 proc. zniżki.

Teatr „MELODRAM"
ul. Traugutta 18 (gmach OKZZ)

Dziś o godz. 19.15 „Gody weselne" — widowisko ludowe w układzie i reżyserii Leona Schillera. Na widowisko składają się piękne, polskie melodie ludowe i tańce związane z ludowym obrzędem sobótki, wesela i dożynek. Kompozycja muzyczna Władysława Raczkowskiego i Kazimierza Sikorskiego. Tańce Barbary Fijewskiej, dekoracje i kostiumy Stanisława Cegielskiego.

V PORANEK SYMFONICZNY
W FILHARMONII

W niedzielę, 14 bm. o godzinie 12.15 (punktualnie) Filharmonia Miejska w Łodzi (Narutowicza 20) urządza swój V-ty poranek popularny. Orkiestrą dyrygował będzie Władysław Raczkowski, jako soliści wystąpią: Nina Jegorow, Jadwiga Micek i Eugeniusz Szynkarski. Na program poranku złożą się utwory Stanisława Moniuszki. Ceny miejsc zniżone. Kasa Filharmonii czynna od 10 do 13, w niedzielę od 10 do rozpoczęcia koncertu. Część biletów, przeznaczoną dla członków związków zawodowych, rozprowadza Wydział Kult.-Oświatowy OKZZ (Traugutta 18), dla uczniów szkół zawodowych — Wydz. Oświaty Zarządu Miejskiego.

KINA

ADRIA — „Ostatni mohikanin"
godz. 16, 18, 20, w niedz. 14
film dozwolony dla młodzieży
BAŁTYK — „Zakazane Piosenki"
godz. 17, 19, 21, w niedz. 15
film dozwolony dla młodzieży.
BAJKA — „Przeczucie"
godz. 18, 20, w niedz. 16
film dozwolony dla młodzieży
GDYNIA — „Program aktualności kraj. i zagr. Nr 38"
godz. 11, 12, 13, 16, 17, 18, 19, 20, 21.
HEL (dla młodzieży) — „Aleksander Matrosow"
godz. 16.30, 18.30, 20.30, w niedz. 14.30
MUZA — „Gilda"
godz. 18, 20 w niedz. 16
film niedozwolony dla młodzieży
POLONIA — „Pieśń tajgi"
godz. 16, 18.30, 21, w niedz. 13.30
film dozwolony dla młodzieży
PRZEDWIOŚNIE — „Pani Miniver"
godz. 17.30, 20, w niedz. 15
film dozwolony od lat 16
ROBOTNIK — „Cygańska miłość"
godz. 16, 18.30, 21, w niedz. 13.30
film niedozwolony dla młodzieży
REKORD — „Wesoły pensjonat"
godz. 18, 20.30, w niedz. 15.30
film dozwolony od lat 16
ROMA — „Narzeczona z Turkmenii"
godz. 18, 20, w niedz. 16
film dozwolony dla młodzieży
STYLOWY — „Siostra lokaja"
godz. 16.30, 18.30 20.30 w niedz. 14.30.
film dozwolony dla młodzieży
ŚWIT — „Casablanca"
godz. 18, 20, w niedz. 16
film niedozwolony dla młodzieży
TĘCZA — „Zakazane piosenki"
godz. 16.30, 18.30, 20.30, w niedz. 14.30
film dozwolony dla młodzieży
TATRY — „Dziewczęta z baletu"
godz. 17, 19, 21, w niedz. 15
film dozwolony od lat 14
WISŁA — „Tchórz"
godz. 17, 19, 21, w niedz. 15
film dozwolony dla młodzieży
WŁÓKNIARZ — „Czerwony krawat"
godz. 17, 19, 21, w niedz. 15
film dozwolony dla młodzieży
WOLNOŚĆ — „Pieśń tajgi"
godz. 15, 17.30, 20, w niedz. 12.30
film dozwolony dla młodzieży
ZACHĘTA — „Noc w Casablance"
godz. 18,30, 20,30, w niedz. 16,30.
film dozwolony dla młodzieży

SPORT SPORT SPORT

Czy Brzóska ucieknie Stasiakowi?

Przed jutrzejszym spotkaniem „Concordia" - Zryw w boksie

W niedzielę o godzinie 11 odbędzie się w hali Wimy mecz bokserski o drużynowe mistrzostwo okręgu łódzkiego pomiędzy piotrkowską „Concordią", a łódzkim Zrywem. Poprzednie spotkanie zakończyło się niespodziewanym zwycięstwem „Concordii" 9:7.

Jutrzejszy rewanż budzi w Łodzi b. duże zainteresowanie, toteż zamieszczamy niżej rozmowę naszego współpracownika ze Stasiakiem na temat jutrzejszego meczu.

Któregoś dnia, po powrocie z wyprawy gdańskiej pięściarzy Zrywu gdzie pokonali tamtejszą „Gwardię" 12:4, spotkałem przypadkowo na ulicy Stasiaka. Były mistrz Polski entuzjazmował się zbliżającym się spotkaniem z „Concordią", a przede wszystkim osobistym spotkaniem z Brzóską.

— Im cięższa oczekuje mnie walka — mówi z uśmiechem łodzianin — tym oczekuję jej z większą niecierpliwością. Boję się tylko, aby Brzóska nie „uciekł" mi do wagi koguciej, gdzie czuje się o wiele lepiej niż w muszej.

W rozmowie na temat meczu Stasiak jest z nami zgodny, że będzie on ciekawy i ciężki dla jednej i drugiej strony. Piotrkowianie nie czują moresu przed głośnymi nazwiskami, walczą odważnie i z wielką ambicją. Ich pięści odczuli zresztą Zrywiacy nie dawno w Piotrkowie, gdzie ponieśli jedyną do tej pory porażkę w toczących się mistrzostwach drużynowych przegrywając wówczas 7:9.

Nie ulega wątpliwości, że jutro Zryw będzie wychodził ze skóry, aby za tą niespodziewaną porażkę, która na długo popsuła krew kierownictwu drużyny i zawodnikom, zrewanżować się gościom w dwójnasób. Piotrkowianie z pewnością zdają sobie z tego sprawę, to też spotkania tego z pewnością nie zlekceważą (gdyż chodzić w nim będzie nie tylko o punkty, ale i o prestiż klubu) i przyjadą jutro w swym najsilniejszym składzie możliwe nawet, że i z wagą ciężką.

Jesteśmy z góry przygotowani, że jutro w hali Wimy oglądać będziemy szereg ciekawych walk, jednak wobec matów jakimi się szachować lubią przed meczem kierownictwa drużyn, przesuwając w ostatniej chwili swoich zawodników do innych wag nie sposób jest obecnie przewidzieć, kto z kim spotka się ostatecznie w ringu. Jeśli chodzi na przykład o asa atutowego „Concordii" Brzóskę, który stał się obecnie głośny w całej Polsce po swym zwycięstwie

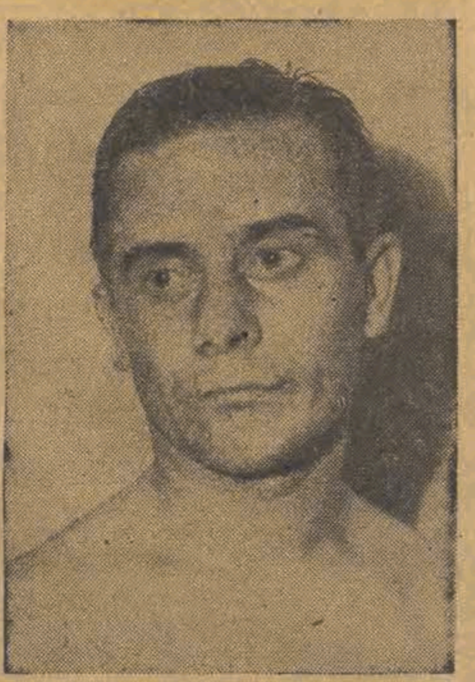

Stasiak

nad mistrzem Europy Majdlochem, to możemy go jutro oglądać w walce ze Stasiakiem lub Czarneckim. Stasiak chce „trzymać" z każdym zakład, że Brzóska mu nie ucieknie i spotka się z Czarneckim, ale łatwo może się przeliczyć w swoich rachubach i sam będzie musiał stanąć przeciwko niemu w ringu. Łodzianin jak jednak wywnioskowaliśmy z rozmowy z nim jest przygotowany do tego spotkania dobrze i bynajmniej nie czuje się na straconej pozycji.

— Stasiak jeszcze pokaże co umie — wtrąca nasz rozmówca — i prędko nie skapituluje przed innymi, nawet przed Brzóską.

A w jakiej formie jest obecnie Czarnecki? — pytamy naszego rozmówcy, przewidując, że ewentualnie on spotka się jutro z Brzóską.

— Czarnecki znacznie się już podciągnął — mówi Stasiak — i z pewnością Brzóska napoci się jutro nie mniej czy to ze mną, czy z Czarneckim, niż na meczu z Majdlochem w Poznaniu.

Skład na Węgrów

bez pięściarzy łódzkich

Kpt. związkowy PZB Derda ustalił skład reprezentacji bokserskiej Polski na międzypaństwowe spotkanie z Węgrami, które odbędzie się w ramach Tygodnia Przyjaźni Polsko-Węgierskiej dn. 24 bm. w Warszawie.

Barw Polski bronić będą: w. musza — Kasperczak, w. kogucia — Grzywocz, w. piórkowa — Bazarnik, w. lekka — Czortek, w. półśrednia — Stysiał, w. średnia — Kolczyński, w. półciężka — Szymura, w. ciężka — Klimecki.

Rezerwowi: Pafora, Tyczyński, Szymański, Komuda, Kazimierczak, Pisarski, Archacki, Jaskóła.

Drugie spotkanie z Węgrami odbędzie się dn. 28 bm. w Katowicach.

Sport na ekranie

Ukończono film

ze startów zawodników radzieckich

W głównym Urzędzie Kultury Fizycznej odbyło się wyświetlenie krótkometrażowego filmu, przedstawiającego fragmenty startu zawodników radzieckich w Polsce. Wiele miejsca poświęcono w nim słynnej dyskobolce Ninie Dumbadze, która podczas pobytu w Polsce pobiła dwukrotnie oficjalny rekord światowy. W celu umożliwienia analizy ruchów, część filmu nakręcona została w tempie zwolnionym.

GUKF posiada również szereg innych filmów z różnych dziedzin sportu. Mają one służyć dla celów szkoleniowych.

Kongres Zjednoczeniowy Partii Robotniczych

uczczą nasi sportowcy sztafetami z całego kraju

W dniu Kongresu Zjednoczeniowego Partii Robotniczych 8 grudnia 1948 r. przybędą do Warszawy sztafety młodzieży z całej Polski.

Sztafety wyruszą z ośmiu krańców Polski: Gdańska, Olsztyna, Białegostoku, Lublina, Rzeszowa, Katowic, Wrocławia i Szczecina. Zakończenie biegów nastąpi w dniu 8 grudnia na Placu Zwycięstwa w Warszawie, po czym zawodnicy kończący sztafety zameldują się na Kongresie Zjednoczeniowym.

Trasa sztafet wynosi łącznie około 3.200 kilometrów. Poszczególne sztafety przebiegać będą przez wszystkie większe miasta Polski, np. sztafeta, która rozpoczyna się w Rzeszowie prowadzi przez Tarnów, Kraków, Kielce, Radom do Warszawy. Sztafeta, startująca w Szczecinie przebiega przez Poznań, zaś sztafeta z Wrocławia przez Ostrów Wielkopolski i Łódź. Najdłuższą trasę ma sztafeta, wyruszająca ze Szczecina — 557 km. Najkrótszą trasę ma sztafeta biegnąca z Lublina 163 km. Poszczególne odcinki sztafety wynosić będą w miastach 200 m., na szosach 500 m. W ciągu jednego dnia sztafeta przebiega jeden etap.

Start i przebieg sztafet będzie miał charakter szczególnie uroczysty. We wszystkich miejscowościach na trasie, komitety partyjne PPR i PPS oraz ZMP składać będą pieczęcie i podpisy pod meldunkiem niesionym przez zawodników.

Organizatorem biegów sztafetowych na terenie całego kraju jest Związek Młodzieży Polskiej. W skład Centralnego Komitetu Organizacyjnego weszli przedstawiciele: ZMP — poseł Motyka, GUKF — ppłk. Szemberg, „Służba Polsce" — ppłk. Fiński, ZMP Wojsko — ppłk. Bednarz, ZS „Gwardia" — kpt. Lempart oraz delegaci Związków Zawodowych i Związku Samopomocy Chłopskiej. Przewodniczącym Komitetu Wykonawczego został Obywatel Nowak. W skład komitetów wojewódzkich weszli przedstawiciele obu partii robotniczych, Woj. Urzędów Kult. Fiz., S. P., Z.S.Ch., i Związków Zawodowych.

Start najdłuższej sztafety biegnącej ze Szczecina nastąpi w dniu 29 listopada br. Ostatnie sztafety z Olsztyna i Lublina wystartują 4 grudnia.

Tym razem szybsze

okazały się Holenderki

KOPENHAGA (obsł. wł.) Trzecie z kolei międzynarodowe zawody pływackie z udziałem czołowych pływaczek Danii i Holandii przyniosły pierwszy sukces zawodniczkom holenderskim. Po dwóch porażkach, poniesionych na zawodach w Kopenhadze, drużyna holenderska, w ramach swojego tournee po Danii, rozegrała trzecie zawody w Odensee, zwyciężając w 3-ch z 4 rozegranych konkurencji.

400 m. st. klas. wygrała Holenderka de Groot w czasie 6:12,1 min, a na 100 m. st. dow. zwyciężyła Termeulen (Holandia) w czasie 1:08,0 min. Trzecie zwycięstwo odniosły Holenderki w sztafecie 3x100 m. w czasie 3:51,0 min. Jedyne zwycięstwo dla drużyny duńskiej odniosła Harup, wygrywając 100 m. grzbiet. w czasie 1:16,7 minut.

Dzisiejsze imprezy

Piłka ręczna: sala YMCA, godz. 19-ta zawody o mistrzostwo ligi koszykowej: TUR — Wisła (Kraków).

Boks: hala Wimy, godz. 19-ta zawody o drużynowe mistrzostwo okręgu łódzkiego: ŁKS — Bawełna.

ANGLIA — WALIA 1:0 (1:0)

LONDYN. W meczu piłkarskim, rozegranym wobec 70 tys. widzów na stadionie „Aston Villi" w Birmingham, reprezentacja Anglii pokonała reprezentację Walii w stosunku 1:0. Wynik meczu ustalony został w 39 min. pierwszej połowy, ze strzału Finney'a.

PIŁKARZE SZWEDZCY ZWYCIĘŻAJĄ

PARYŻ. W spotkaniu piłkarskim, rozegranym w Liege szwedzka drużyna FC „Malmoe" pokonała francuski zespół „Entente Liege — lise" w stosunku 5:1. Drużyna szwedzka prowadziła do przerwy 1:0.

Bramki dla zwycięskiego zespołu zdobyli: Nilsonn — 2, Capper i Ridell — po 1 oraz jedna samobójcza.

D—034010